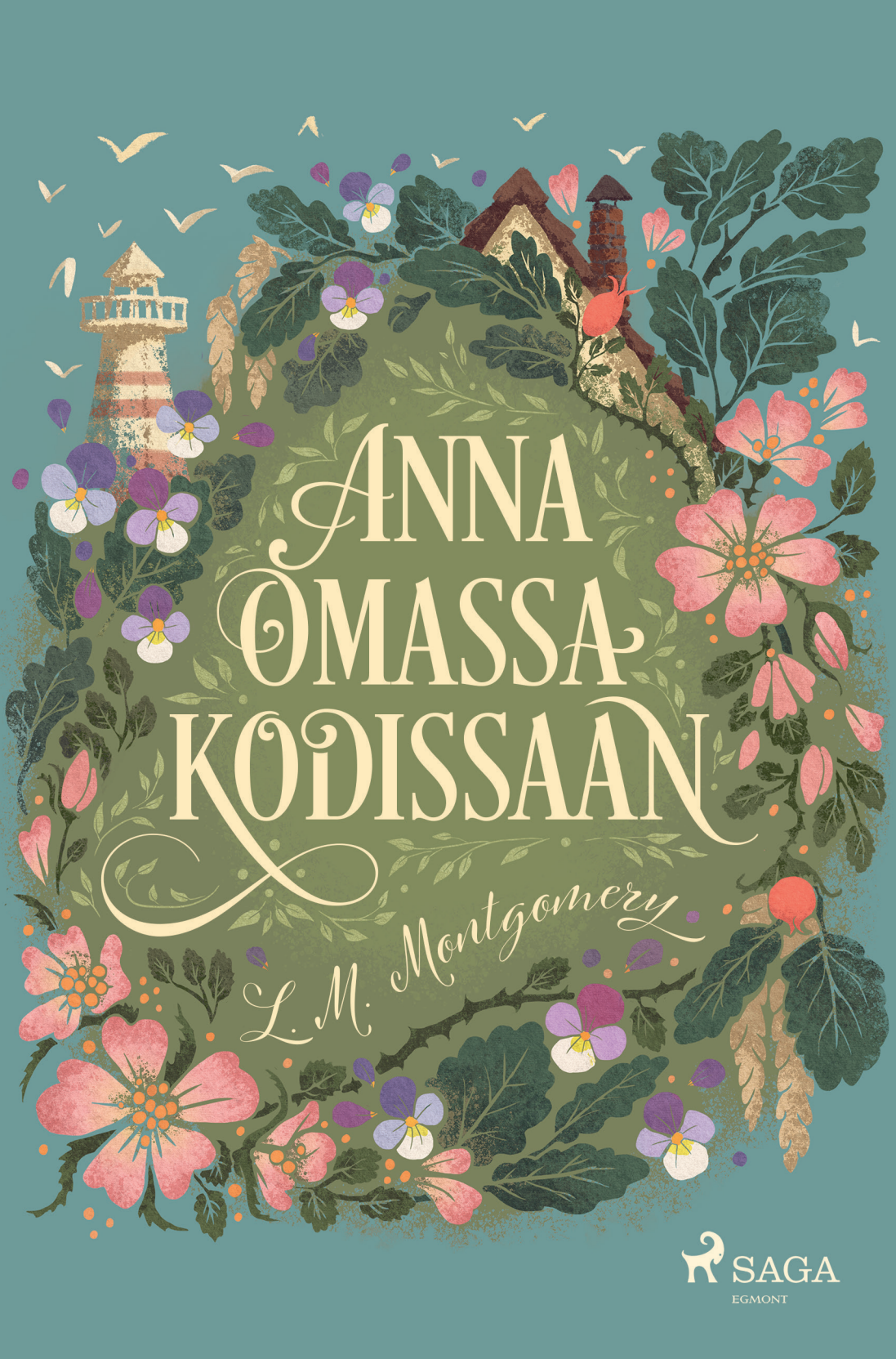

ANNA OMASSA KODISSAAN

L. M. Montgomery

ANNA OMASSA KODISSAAN

Lucy M. Montgomery

ANNA OMASSA
KODISSAAN

SAGA Egmont

Anna omassa kodissaan
Translated by Hilja Vesala (Hilja Walldén)
Original title: *Anne's House of Dreams*
Original language: English
Cover image: Shutterstock
Copyright © 2021 SAGA Egmont
All rights reserved

ISBN: 9788728240724

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com
Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

I.

VIHERVAARAN ULLAKOLLA

– Nyt olen siis. Jumalan kiitos, päässyt geometriasta, päässyt koettamasta sulloa sitä omaan pääpahaseeni tai toisten aivoihin, sanoi Anna Shirley, heittäen ilkkuvin ilmein kuluneen ja kolhitun Euklideen suureen kirjalaariin. Riemukkaasti paiskasi hän sitten kannen kiinni ja istuutui laarille jääden katsoa tuijottamaan Vihervaaran ullakon poikki Diana Wrightiin – harmain silmin, jotka muistuttivat aamutaivaan hohtoisa pilvenhattaraa.

Tuo ullakko oli, kuten kaikkein ullakoiden olla tulee, hauska vanha suojuspaikka, täynnä kattohirsien muodostamia pimeitä soppia ja nurkkauksia ja omiansa nostattamaan mielikuvituksen hereille. Avoimesta akkunasta, jonka ääressä Anna istui, tulvi elokuun aurinkoisen iltapäivän lempeä, tuoksukas ilma lehahdellen sisään, ja ulkona suhisivat tuulessa poppelien huojuvat oksat. Kauempana oli metsä, missä Rakastavaisten polku suikerteli sammaltuneiden puunrunkojen ja sanajalkavarvikkojen välitse, sekä vanha kasvitarha, jossa

omenapuut upeilivat runsain, punoittavin sadoin. Ja taustana kuvastui etelän puolella sinitaivaalle mahtava vuorijono, jonka muodostivat korkeuteen kohoavat lumivalkoiset pilvet. Vastakkaisesta akkunasta häämötti kaukaa siintävä meri vaahtoharjaisine laineineen. Kaunis St. Lorenzo-lahti se oli, mistä kohoaa upean vihreä Abegweit. Mutta tuo lempeän ja vienon soinnukas intiaaninkielinen nimi on jo aikoja vaihtunut arkipäiväisempään nimeen Prinssi Edwardin saari.

Diana Wright, joka viime näkemästämme on käynyt kolme vuotta vanhemmaksi, on tällä välin lihonut hiukan ja saanut olentoonsa jonkunmoista äidillistä arvokkuutta. Mutta hänen silmänsä ovat yhtä mustat ja loistavat, hänen kasvojensa puna yhtä raikas, niiden naurukuopat yhtä viehkeät kuin tuona kaukaisena ajankohtana, jolloin hän ja Anna Shirley vannoivat toisillensa ikuista ystävyyttä Mäntymäen puutarhassa. Hänellä oli nyt sylissänsä pieni mustakiharainen nukkuva olento, joka jo kaksi onnellista vuotta oli Avonlean maailmassa tunnettu nimellä Pikku-Anna Cordelia. Se, että Diana oli antanut tytöllensä nimen Anna, oli kyllä ymmärrettävää, mutta mistä hän oli saanut nimen Cordelia, sitä mietti moni päänsä puhki. Cordeliaa ei tiedetty konsanaan olleen enempää Wrightin kuin Barrynkaan suvussa. Rouva Harmon Andrews otaksui Dianan löytäneen tuon nimen jostakin turhanpäiväisestä romaanista, mutta se häntä ihmetytti, ettei Fredissä ollut miestä panemaan jyrkästi vastaan. Mutta Diana ja Anna katsoivat toisiinsa nauraa myhähdellen. He olisivat kyllä tietäneet selittää, miksi tyttönen oli saanut tuon nimen.

– Niin, geometriaan ei sinulla todellakaan ollut taipumusta, sanoi Diana, ja tuon asian muisteleminen sai hänen huulensa

hymyyn. – Oivallan hyvin, kuinka mielissäsi olet päästessäsi nyt eroon kaikesta opetuksesta!

– Itse asiassa pidän varsin paljon opetustyöstä – geometriaa lukuunottamatta. Nämä Summersidessä viettämäni kolme viime vuotta ovat olleet oikein hauskat. Tullessani kotiin sanoi rouva Andrews minulle, että luopuessani opettajanurasta avioliiton takia en kenties hyötyisi vaihdosta niin paljoa kuin kuvittelin. Varmaa hyvää ei pitäisi vaihtaa oletettuun, arveli hän.

Hilpeänä ja vastustamatonna, kuten entisaikoina, joskaan ei enää täysin niin tyttömäisenä, raikahti Annan nauru nyt ilmoille. Marilla, joka paraikaa keitti luumuhilloa alhaalla keittiössä, kuuli sen ja nauroi hänkin. Sitten hän huokasi ajatellessaan, kuinka harvoin tässä talossa tulevana vuosina saataisiin kuulla tuota rakasta naurua. Marilla ei ollut vielä koskaan elämässään tuntenut niin suurta iloa kuin kuullessaan, että Anna aikoi mennä naimisiin Gilbert Blythen kanssa, mutta varmaankin täytyi kaikkeen iloon liittyä myöskin hitunen haikeutta. Noina kolmena vuotena, jolloin Anna oli ollut opettajana Summersidessä, oli hän aina viettänyt lupa-ajat kotona ja käväissyt siellä usein sunnuntainkin seutuvilla. Tästäpuoleen ei varmaankaan ollut toivoakaan, että hän kävisi siellä useammin kuin kahdesti vuodessa.

– Ei sinun tarvitse välittää rouva Andrews puheista, sanoi Diana nelivuotisen avioliiton suomalla tyynellä luottamuksella. – Voihan tietysti avioliitossakin väliin sattua pieniä vastuksia. Sinun ei pidä odottaa, että kaikki kävisi aina kohdalleen toivomusten mukaan. Mutta voin vakuuttaa sinulle, Anna, että jos vain saa sen, jonka on saava, niin avioliitto tuottaa suurta onnea.

Annan täytyi hymyillä, – oli niin huvittavaa tarkata tuota Dianan esiintymisessä ilmenevää kokeneisuuden sävyä.

– Mutta kenties minäkin esiinnyn samaan tapaan, kun olen ollut neljä vuotta naimisissa, ajatteli hän. – Tosinhan se, jolla on huumorin tajua, pyrkii pitämään varansa.

– Onko kysymys tulevasta asuinpaikastanne jo ratkaistu? kysyi nyt Diana, puristaen Pikku-Anna Cordeliaansa tuollaisella äidillisen hellyyden ilmauksella, joka aina sai Annan sydämen tulvilleen suloisia, sanattomia toiveita.

– On kyllä. Siitä juuri halusin kertoa sinulle, soittaessani sinut tänne tänään. Muutoin voin tuskin uskoa todeksi tuota, että me nyt olemme saaneet puhelimen tänne Avonleahin. Se tuntuu minusta olevan aivan liian uudenaikainen ja ihmeellinen keksintö soveltuaksensa tähän rakkaaseen vanhaan paikkakuntaan, missä elämä aina on ollut niin tyyntä ja hiljaista.

– Avonlean nuoria ”Yhteiskunnanparantajia” meidän on kiittäminen puhelimen saannista, sanoi Diana. – Emme ikinä olisi saaneet johtoa taikka pylväitä, jolleivät he olisi ottaneet asiaa ajaaksensa ja vieneet sitä perille. Ja sen tiedätkin, että kovasti siinä pantiin vastaan. Mutta he eivät hellittäneet. Teit Avonlealle ihanan palveluksen perustaessasi tuon yhdistyksen. Kuinka hauskaa meillä olikaan kaikissa kokouksissamme! Muistathan kaiketi vielä tuon räikeänsinisen käräjätalon ja Judson Parkerin maantieaitaan maalattavan kauhean pilleri- ja laastari-ilmoituksen?

– En tiedä sentään, olenko Parantajille niin erikoisen kiitollinen puhelimen hankkimisesta, sanoi Anna. – Tosinhan se on mukava käyttää – paljon mukavampi kuin meidän vanha merkkijärjestelmämme palavine kynttilöineen ja kaihtimen kohotuksineen – siitä ei kyllä ole epäilemistäkään! Ja totta on

sekin, mitä rouva Lynde sanoo: ”Miksikä Avonlean aina pitäisi olla jäljellä muusta maailmasta?” – Mutta sittenkin minusta tuntuu, etten tahtoisi idyllimäistä Avonleatamme turmeltavan ”nykyajan epämukavuuksilla”, kuten setä Harrisonin on tapana sanoa. Haluaisin säilyttää sen aina sellaisena kuin se oli entisaikoina. Mutta sehän on typerää – hempeämielistä ja mahdotonta. Minusta on vain niin kiusallista, että heti kun soittaa jollekin hyvälle ystävälle, kymmenkunta ihmistä kiiruhtaa linjan varrella kuuntelemaan.

– Niin, eikö se ole kauheata, huokasi Diana. – On niin harmillista kuulla, kuinka kuulotorviin tartutaan heti kun soittaa jollekin. Kuulin juuri, että rouva Andrews välttämättömästi tahtoi puhelimensa keittiöön, niin että hän voi kuunnella heti kun huomaa keskustelun linjalla olevan käynnissä, ja samalla pitää silmällä päivällisruokiansa... Eikö tuo ole katalaa? Ja tänään, kun sinä soitit minulle, kuulin selvästi Pyen kellon kukkuvan. Tietysti Gertie oli kuuntelemassa.

– Vai niin – senkövuoksi sinä sanoitkin: ”Olette taitaneet saada uuden kellon Vihervaaraan?” En voinut käsittää, mitä sinä tarkoittit. Mutta juuri kun olit sanonut nuo sanat, kuulin kovaa kalinaa. Tietenkin Pyen perheen kuulotorvi asetettiin paikoilleen, vieläpä aikamoista vauhtia! Mutta puhutaan nyt hauskemmissa asioista. Niin, ystäväiseni, nyt on jo päätetty täysin varmasti, missä uusi kotini tulee olemaan.

– Mitä sinä puhut, Anna! Teidänhän *täytyy* asettua näille seuduille!

– Ei – tuo asia tuotti minulle suuren pettymyksen... Gilbert aikoo asettua asumaan jonnekin lähelle Neljän tuulen satamaa. Sinne on täältä aika pitkä matka, varmaankin satasen kilometriä.

– *Sata!* Yhtä hyvin sitten voisi olla kuusisataa, sanoi Diana pahoitellen. – Minähän nykyisin töin tuskin pääsen kotoa edes Charlottetowniinkaan saakka.

– Mutta Neljää tuulta sinun täytyy kumminkin tulla katsomaan. Se on koko saaren kaunein satama. Lahden pohjukassa on pieni kylä, Glen S:t Mary nimeltään, ja siellä on tohtori David Blythe harjoittanut lääkäriammattia viidenkymmenen vuoden ajan. Hänhän on, kuten tiedät, Gilbertin isän setä. Hän aikoo nyt luopua toimestansa, ja Gilbert ryhtyy sitä jatkamaan. Mutta tohtori Blythe jää kumminkin asumaan sinne, joten meidän täytyy koettaa laatia itsellemme kuntoon oma asunto. En tiedä vielä ollenkaan, missä tai millainen se on, mutta olen mielikuvituksessani jo sisustanut mitä sievimmän tuulentuvan – pienen haavelinnan, jota koristavat sirot tornit ja harjat!

– Rakas lapsi... No, minne te lähдете häämatkalle?

– Emme minnekään. Älä toki näytä noin kauhistuneelta! Muistutat aivan rouva Andrewsia. Hän tulee kyllä sanomaan alentuvaisella äänellä, että sellaisten ihmisten, joilla ei ole varaa lähteä häämatkalle, on kyllä viisainta olla lähtemättä, ja sitten hän samassa hengenvedossa muistuttaa minua siitä, että Jane oli häämatkalla Euroopassa. Minä tahdon viettää avioliittoni ensi ajat omassa rakkaassa haavemajasessani Neljän tuulen niemellä.

– Ja olet päättänyt olla ilman morsiusneitoja?

– Täällähän ei ole ainoatakaan saatavissa. Sinä ja Phil ja Priscilla ja Jane olette kaikki tyyni ehtineet rouviksi ennen minua, ja Stella on opettajattarena kaukana Vancouverilla. Muita sukulaissieluja ei minulla ole, ja morsiusneidoiksi en tahdo ketään muita.

– Mutta totta kai sentään hankit morsiushunnun myrnteineen? kysyi Diana levotonna.

– Se on selvää. En tuntisi olevani morsian, jollei minulla olisi huntua ja kruunua. Muistan vielä, kuinka tuona iltana, jolloin Matthew’n rattailla ajoin tänne Vihervaaraan, sanoin, etten luullut koskaan joutuvani naimisiin, koska olin niin ruma, ettei varmaankaan kukaan huolisi minusta – jollei kenties joku ulkomaalainen lähetyssaarnaaja. Mietin näet mielessäni, että lähetyssaarnaajat eivät voineet olla niin vaativiaisia ulkomuotoon nähden, jos he halusivat julmien ihmissyöjien parissa säilyttää valittunsa hengissä. Mutta olisitpa vain nähnyt tuon lähetyssaarnaajan, jonka kanssa Priscilla meni naimisiin. Hän oli yhtä kaunis ja sokea kuin ne kosijat, joiden lapsuudenpäivinämme haaveksimme tulevan anomaan oikeutta tehdä meidät onnellisiksi. Niin komea hän oli, ettet sinä ikinä ole nähnyt hänen vertaistansa, Diana, ja hän oli aivan hurmaantunut Priscillan ”hentoon” kauneuteen. Mutta Japanissa ei tiettävästi olekaan ihmissyöjiä. –

– Sinun morsiuspukusi on viehättävä, huokasi Diana. – Tulet siinä olemaan aivan kuin kuningatar – sinähän oletkin niin pitkä ja solakka. Mitä sinä oikeastaan teet, pysyäksesi noin hoikkana, Anna? Minä lihon lihomistani – pian ei minulla ole enää lainkaan vyötäröä.

– Tuollaisiin seikkoihin nähden – lihooko vai pysyykö hoikkana – on turhaa pyristellä kohtaloaan vastaan, sanoi Anna. – Ennen sain aina Summersidestä palatessani kuulla: ”Kas vain, Anna kulta, sinä olet yhä vielä samanlainen kuikelo kuin ennenkin.” Sinä valitset sanasi oivallisesti, – ”kuikelo” kuuluu pahalta, mutta ”pitkä ja solakka” soinnahaa aivan toisenmoiselta. – Janen äiti puhui sinun kapiolistasi. Hän

myöntää, että ne ovat melkein yhtä kauniit kuin Janen, vaikka Jane, kuten hän sanoo, meni naimisiin miljoonamiehen kanssa, ja sinä saat mieheksesi köyhän nuoren lääkärin, jolla on tyhjä odotushuone.

Anna nauroi.

– Pukuni ovat aika hauskat. Minä pidän kauneista vaatteista. Muistan niin hyvin ensimmäisen kauniin puvun, jonka elämässäni sain, – tuon sammalenvihreän villapuvun, joka oli koristettu samanvärisillä silkkiriusukkeilla ja jonka Matthew lahjoitti minulle koulujuhlaan. Kaikki mitä sitä ennen olin saanut, oli niin rumaa. Oli kuin tuona iltana olisin joutunut aivan uuteen maailmaan.

– Sinä samana iltanahan Gilbert lausui runon ”Reinin linna” ja katsoi sinuun, lausuessaan sanat: ”Viel’ tyttö toinen on, ei läheinen kuin sisko...” Ja sinä suutuit niin kovin, kun hän pisti povitaskuunsa vaaleanpunaisen silkkipaperirusun, joka sinulta oli pudonnut keijukaiskuningatarkuvelmassa. Etpä tainnut silloin aavistaa, että vielä menisit hänen kanssaan naimisiin.

– Se oli kai sallimuksen määräys, naurahti Anna heidän laskeutuessaan yhdessä portaita alas.

III.

HÄÄVALMISTELUJA

– Oletko jo miettinyt, ketkä kaikki on kutsuttava häihin, Anna? kysyi rouva Rakel Lynde, joka päärmäsi ruokaliinoja pikajunanvauhdilla. – Varmaankin sinun jo täytyy lähettää kortit, vaikka kaikki käykin mahdollisimman yksinkertaisesti.

– Minä en välitä liioista vieraista, sanoi Anna. – Ainoastaan ne, joista pidämme eniten, saavat tulla katsomaan, kun meidät vihitään. Siis kutsumme Gilbertin läheisimmät sukulaiset, pastori ja rouva Allanin ja setä Harrisonin rouvineen.

– Muistan vielä varsin hyvin sen ajan, jolloin sinä et suinkaan olisi lukenut herra Harrisonia lähimpiin ystäviisi kuuluvaksi, sanoi Marilla.

– Niin tosiaankin – hi hi – ensi kertaa kohdatessamme ei hän minusta tuntunut erityisen viehättävältä, myönsi Anna. – Mutta lähemmin tutustuessamme hän esiintyi paljoa enemmän eduksensa, ja rouva Harrison on suunnattoman herttainen ihminen. – Neiti Lavendelin tietysti myöskin kutsumme sekä Paulin.

- Ovatko he päättäneet tänä kesänä käydä saarellamme?
Luulin heidän matkustavan Eurooppaan.
- He luopuivat siitä tuumasta kuullessaan minun aikovan mennä naimisiin. Sain tänään kirjeen Paulilta. Hän sanoo, että minun häihini hänen täytyy tulla, – Eurooppa saa huolehtia itsestänsä parhaansa mukaan.
- Tuo pojannaskali on aina jumaloinut sinua, Anna, sanoi rouva Lynde.
- Pojannaskali on nyt yhdeksäntoistavuotias nuorukainen, täti Rakel.
- Siunatkoon, kuinka aika sentään rientää! sanoi Rakel-rouva, puraisten säikeen poikki.
- Charlotta Neljäs liittyy kenties heidän seuraansa. Hän lähetti Paulin kautta tervehdysten, että hän tulee, jos saa miehensä suostumuksen. Olisipa hauska tietää, vieläkö hän koristaa tukkaansa sinisillä jättiläisruusukkeilla... Minusta olisi tosiaankin varsin hauskaa saada Charlotta tänne – mehän olemme jo kerran ennen yhdessä olleet häissä... Heitä odotetaan ensi viikolla Kaikurantaan. Sittenhän meidän on vielä kutsuttava Phil ja hänen papinpätkänsä...
- Varo toki puhumasta hengen miehestä noin epäkunnioittavaan tapaan, Anna! sanoi Rakel rouva nuhtelevasti.
- Hänen omalla rouvallansa on tapana sanoa, että hän taputtaa pientä lihavaa herttaista papinpätkäänsä...
- Eikö hän sitten ollenkaan tunne kunnioitusta tämän pyhää virkaa kohtaan...? Hyi, minä en pidä tuollaisesta kevytmielisyydestä, jatkoi rouva Lynde.
- Minä olen kuullut täti Rakelin itsensä antavan pappismiehille ympäri korvia, kiusoitteli Anna.

– Voihan kirkon miestä arvostella kaikessa ystävydessä – se ei ole hänelle haitaksi. Mutta et koskaan ole kuullut minun nimittelevän ketään sanan julistajaa liikanimillä, olipa hän nyt kirkkoherra tai pelkkä vaatimaton apupappi.

– Sitten täytynee kaikesti minunkin varoa sitä tekemästä, sanoi Anna nauraa myhähdellen. – No niin, lisäksi tulee sitten vielä Diana ja hänen Fredinsä ja pikkaraisen pieni Fred ja Pikku-Anna Cordelia – ja Jane Andrews. Varsin kernaasti olisin myöskin halunnut saada tänne kiltin opettajattareni neiti Stacey'n ja tätti Jamesinan ja Priscillan sekä Stellan – mehän vietimme niin monet hauskat hetket yhdessä Karoliinan majassa! Mutta Stella on Vancouverilla ja Pris Japanissa ja neiti Stacey on Kaliforniassa naimisissa ja tätti Jamesina on matkustanut Intiaan – niin pahoin kuin hän pelkääkin käärmeitä – tytärtänsä tervehtimään. Ihme sentään, kuinka ihmiset hajaantuvat yli koko maapallon!

– Se ei ikinä ole ollut meidän Herramme tarkoitus, sen minä sanon, vakuutti Rakel rouva järkkymättömällä vakaumuksella. – Minun nuorena ollessani ihmiset kasvoivat ja ylenivät ja menivät naimisiin siellä, missä olivat syntyneet, ja asettuivat sitten asumaan sinne tai ainakin jonnekin aivan lähelle. Jumalan kiitos, että sinä ainakin jäät tälle saarelle, Anna. Olin niin peloissani, että Gilbert valmistuttuaan lääkäriksi kuljettaisi sinut täältä jonnekin maitten ja merten taa.

– Jos kaikki jäisivät sinne, missä ovat syntyneet, tulisi pian tilanahtaus, tätti Rakel.

– En aio suinkaan ryhtyä väittelyyn kanssasi, Anna, minähän en valitettavasti ole saanut akateemista sivistystä... No, mihin aikaan päivästä tapahtuu vihkiminen?

– Kello kaksitoista päivällä, niin olemme ajatelleet. Kenties lukuunottaen akateemisen neljänneksen, koska täti mainitsi sen sanan... Silloin ehdimme iltajunalla Glen S:t Maryyn.

– Ja tuo juhlallinen toimitus tapahtuu vierashuoneessa?

– Ei millään muotoa – ellei vain sattuisi satamaan. Meidät vihitään puutarhassa, puiden latvojen ja sinisen taivaan alla ja keskellä päivänpaistetta. Tiedätkö, kuinka järjestäisin vihkimisen, jos voisin menetellä aivan oman mieleni mukaan? Se tapahtuisi päivänkoitteessa – kesäkuun aamuna, auringon noustessa kaikessa ihanuudessaan ja ruusujen kukkiessa. Ja minä hiipisin hiljaa puutarhaan kohtaamaan Gilbertiä, ja me menisimme käsi kädessä kauas pyökkimetsään – ja siellä, vihreässä lehtiholvissa, meidät vihittäisiin, kuin muhkeassa tuomiokirkossa.

Marilla päästi suuttuneen äännähdyksen, ja rouva Lynde näytti loukkaantuneelta.

– Sinulla on aina ollut sellaisia pilviähipovia päähänpistoja, Anna. Jumala tiesi, tokko sellaista vihkimistä edes voitaisiin katsoa lailliseksikaan. Sillätavoin menettelevät kenties villit, jotka eivät ole saaneet oppia parempaa, mutta sivistyskansat noudattavat yleisiä tapoja. Ja ajatteles, kuinka ihmiset sinua siitä parjaisivat!

– Niin, siinäpä se! sanoi Anna. – Ajatelkaa, kuinka paljon hauskaa elämässä saisi nauttia, ellei tuo ”parjaaminen” aina olisi uhkaamassa.

– Annalla on aina ollut romanttisia päähänpistoja, senhän hyvin tiedät, sanoi Marilla sovitellen.

– Niistä päähänpistoista avioliitto kyllä hänet parantaa, vastasi Rakel-rouva rauhoittavasti.

Anna uuden edessä.

Annan ja lääkäriksi valmistuneen Gilbertin on pian määrä mennä naimisiin ja aloittaa uusi, yhteinen elämä talossa meren äärellä. Uusi elämä tarkoittaa myös uusia yllätyksiä, uusia haasteita sekä tietysti uusia naapureita.

Ilo ja suru ovat jälleen läsnä, kun Anna valmistautuu äitiyteen ja kohtaa odottamattoman menetyksen. Uusista naapureista kasvaa Annalle rakkaita ystäviä, joihin hän tukeutuu vastoinkäymisissä. Anna ja Gilbert oppivat paljon myös toisistaan ja rakkautensa kyvystä kantaa heidät yli vaikeuksien.

Vihervaaran Anna -sarja on täydellinen sekoitus nostalgiaa, romantiikkaa ja ajatonta viisautta. Se kertoo kasvamisesta, uusiin haasteisiin tarttumisesta ja ystävydestä, joka kestää läpi elämän myrskyjen.

L. M. Montgomeryn (1874–1942) Vihervaaran Anna ja Runotyttö kirjat ovat kaikkien aikojen tunnetuimpia tyttökirjoja.

Kirjoista on tehty useita televisio ja elokuva-adaptaatioita, esimerkiksi Netflixin *Anna, a lopussa*. Montgomery ammensi kirjoihin inspiraatiota omasta lapsuudestaan kanadalaisella Prinssi Edwardin saarella.